DZIENNIK URZĘDOWY

Województwa Koszalińskiego

Koszalin, dnia 10 marca 1988 r. Nr 4

Treść:
Poz.:

Zarządzenia porządkowe Dyrektora Urzędu Morskiego w Słupsku

Poz. 51

Zarządzenie porządkowe Nr 1 Dyrektora Urzędu Morskiego w Słupsku z dnia 15 stycznia 1988 r.

w sprawie wyposażenia statków w urządzenia i środki ratunkowe, określenia rodzajów przedmiotów stanowiących wyposażenie środków ratunkowych oraz minimalnego zestawu urządzeń nawigacyjnych, radiowych i środków sygnałowych.

Na podstawie art. 7 dekretu z dnia 2 lutego 1955 r. o terenowych organach administracji morskiej (Dz.U. Nr 6, poz. 35 z późn. zm.), w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra — Kierownika Urzędu Gospodarki Morskiej z dnia 14 października 1987 r. w sprawie bezpieczeństwa żeglugi statków morskich (Dz.U. Nr 32, poz. 171), zarządza się, co następuje:

§ 1.

Przepisy zarządzenia określają:
1) ilość, rodzaj i rozmieszczenie środków i urządzeń ratunkowych dla poszczególnych kategorii statków określonych w § 9 ust. 1 rozporządzenia Ministra — Kierownika Urzędu Gospodarki Morskiej z dnia 14 października 1987 r. w sprawie bezpieczeństwa żeglugi statków morskich (Dz.U. Nr 32, poz. 171), zwanego dalej rozporządzeniem,
2) rodzaj przedmiotów stanowiących wyposażenie środków ratunkowych dla poszczególnych kategorii statków określonych w § 9 ust. 1 rozporządzenia,
3) minimalny zestaw urządzeń nawigacyjnych, radionawigacyjnych, radiowych i środków sygnałowych dla statków wymienionych w pkt 1 i 2.

§ 2.

Dla celów niniejszego zarządzenia, przez rodzaje żeglugi, w zależności od których ustalono wyposażenie statków w urządzenia i środki ratunkowe, w przedmioty stanowiące wyposażenie środków ratunkowych w minimalny zestaw urządzeń nawigacyjnych, radionawigacyjnych, radiowych i środków sygnałowych, należy rozumieć rodzaje żeglugi określone w przepisach rozporządzenia.

§ 3.

1. Statki powinny być wyposażone w urządzenia i środki ratunkowe zgodnie z przepisami zarządzenia.
2. Wyposażenie statków w urządzenia i środki ratunkowe ustala się w zależności od kategorii, do której, zgodnie z rozporządzeniem został zaliczony statek, od typu statku i rodzaju żeglugi, którą statek ten uprawia.
3. Ilość, rodzaj i rozmieszczenie środków ratunkowych dla poszczególnych kategorii statków określa załącznik Nr 1 do niniejszego zarządzenia.

§ 4.

1. Środki ratunkowe znajdujące się na statku, poza wyposażeniem w przedmioty związane z nimi konstrukcyjnie, powinny być wyposażone w przedmioty służące do ratowania życia na morzu.
2. Rodzaj i ilość przedmiotów stanowiących wyposażenie środków ratunkowych określa załącznik Nr 2 do niniejszego zarządzenia.

§ 5.

1. Ustala się tablicę minimalnego zestawu urządzeń nawigacyjnych, radionawigacyjnych, radiowych i środków sygnałowych dla statków w żegludze portowej, osłoniętej, przybrzeżnej i bałtyckiej, stanowiącą załącznik Nr 3 do niniejszego zarządzenia.
2. Tablica określona w załączniku Nr 3 powinna znajdować się na każdym statku.

§ 6.

Wyszczególnione w załącznikach Nr 1 i 3 urządzenia i środki ratunkowe, przedmioty ich wyposażenia oraz urządzenia nawigacyjne, radionawigacyjne, radiowe i środki sygnałowe, a także sposób ich zainstalowania i rozmieszczenia powinny odpowiadać wymaganiom określonym w przepisach PRS.

§ 7.

1. Urząd morski może zwalniać statki objęte umowami międzynarodowymi od dopełnienia niektórych wymogów ustalonych w tych umowach, jeżeli umowy międzynarodowe zezwalają na takie zwolnienie.
2. Urząd morski może zwolnić statek określony w załącznikach Nr 1, 2 i 3 od dopełnienia niektórych wymagań ustalonych w tych załącznikach, jeżeli uzna to za możliwe ze względu na rodzaj podróży i warunki żeglugi. W takim wypadku urząd może zwiększyć inne wymagania z zakresu wyposażenia statków w urządzenia i środki ratunkowe, w przedmioty stanowiące wyposażenie środków ratunkowych oraz minimalnego zestawu urządzeń nawigacyjnych, radiowych i środków sygnałowych.

§ 8.

Traci moc zarządzenie porządkowe Dyrektora Urzędu Morskiego w Słupsku z dnia 31 marca 1979 r. w sprawie bezpieczeństwa statków morskich z własnym napędem mechanicznym o mocy silników poniżej 25 kM i statków bez własnego napędu o pojemności poniżej 20 RT brutto (Dz.Urz. WRN w Koszalinie Nr 4 poz. 10).

§ 9.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym województwa koszalińskiego.

Dyrektor
Urzędu Morskiego w Słupsku
Edward Koprowski

Załącznik Nr 1 do zarządzenia porządkowego Nr 1 Dyrektora Urzędu Morskiego w Słupsku z dnia 18 stycznia 1988 r.

Wyposażenie statków w urządzenia i środki ratunkowe

Kategoria	Typy statków zaliczonych do kategorii	Rodzaj żeglugi	Wyposażenie w środki ratunkowe
1	2	3	4
A.1.	§ 1. **statki pasażerskie** 1. o pojemności mniejszej niż 500 RT i ogólnej liczbie osób mniejszej niż 200	Przybrzeżna	§ 1. 1. 1) Jedna łódź ratownicza z możliwością wodowania z każdej burty. 2) tratwy ratunkowe na każdej burcie o łącznej pojemności wystarczającej dla 100% ogólnej liczby osób znajdujących się na statku. 3) jeżeli tratwy ratunkowe wymienione w pkt 2 nie mogą być w łatwy sposób przemieszczane w celu opuszczania na dowolną burtę statku to należy statek wyposażyć w dodatkowe tratwy ratunkowe, tak aby łączna pojemność tratw dostępnych na każdej burcie zapewniała miejsca dla 150% ogólnej liczby osób na statku. 4) Koła ratunkowe w liczbie nie mniejszej niż: a) 8 — gdy długość statku wynosi poniżej 60 m, b) 12 — gdy długość statku wynosi 60 i poniżej 120 m. 5) Z liczby kół ratunkowych wymaganych w pkt 4 co najmniej: a) po jednym na każdej burcie powinno być wyposażone w pławkę świetlno-dymną. b) po dwa na każdej burcie powinny być wyposażone w pławkę świetlną samoczynnie zapalającą się, c) po trzy na każdej burcie powinny być wyposażone w nietonącą linkę ratunkową. 6) Pasy ratunkowe: a) po jednym dla każdej osoby znajdującej się na statku, b) dodatkowe w ilości nie mniejszej niż 5% ogólnej liczby znajdujących się na nim osób. c) dodatkowe dziecięce w liczbie nie mniejszej niż 10% ogólnej liczby osób na statku. 7) Ubrania ratunkowe. Dla każdej osoby wyznaczonej do załogi łodzi ratowniczej powinno być przewidziane ubranie ratunkowe o właściwych rozmiarach. 8) Środki ochrony cieplnej. Dla każdej osoby przewidzianej do łodzi ratowniczej powinien być przewidziany środek ochrony cieplnej. 8) Jeden komplet wyrzutni linki ratunkowej.
	2. O pojemności mniejszej niż 500 RT i ogólnej liczbie osób 200 i więcej.	Przybrzeżna	2. 1) Łodzie ratunkowe na każdej burcie o łącznej pojemości wystarczającej dla 50% ogólnej liczby osób na statku. 2) Z wymaganych w pkt 1 łodzi jedna na każdej burcie powinna być łodzią motorową. 3) Jedną łódź ratowniczą z możliwością wodowania z każdej burty. 4) Tratwy ratunkowe na każdej burcie o łącznej pojemności wystarczającej dla 50% ogólnej liczby osób na statku. 5) Ubrania ratunkowe: a) każdą łódź ratunkową należy wyposażyć w co najmniej trzy ubrania ratunkowe, b) załogę łodzi ratowniczej należy wyposażyć w ubrania ratunkowe. 6) Środki ochrony cieplnej: a) każdą łódź ratunkową należy wyposażyć w środki ochrony cieplnej w ilości odpowiadającej pojemności łodzi, b) każdą łódź ratowniczą należy wyposażyć w środki ochrony cieplnej w ilości odpowiadającej pojemności. 7) Koła ratunkowe, pasy ratunkowe, wyrzutnie linki ratunkowej tak jak § 1 ust. 1 pkt 4, 5, 6 i 9.
	3. Statki pasażerskie	Przekraczające rejon żeglugi przybrzeżnej	3. Wyposażenie zgodne z wymogami konwencji.
A.2.	§ 2. Statki pasażerskie uprawiające żeglugę od dnia 1 maja do dnia 30 września. 1. Wypornościowe.	W żegludze przybrzeżnej w rejsie do 2 godzin oraz w żegludze osłoniętej.	§ 2.1. 1) Lekkie łodzie ratunkowe w liczbie: a) 1— gdy długość statku wynosi od 21 m, a poniżej 45 m, b) 2 — gdy długość statku wynosi 45 m i więcej. 2) Tratwy ratunkowe o łącznej pojemności wystarczającej dla 25% takiej liczby osób na statku, dla której brak jest miejsc w łodziach wymaganych w pkt 1. 3) Pływaki ratunkowe o łącznej pojemności wystarczającej dla takiej liczby osób na statku, dla której brak miejsc w łodziach i tratwach wymaganych zgodnie z pkt 1 i 2. 4) Koła ratunkowe w liczbie nie mniejszej niż: a) 4 — gdy długość statku wynosi poniżej 21 m, b) 6 — gdy długość statku wynosi 21 m i powyżej. 5) Koła ratunkowe powinny być wyposażone w: a) po jednym na każdej burcie — w nietonącą linkę ratunkową,

1	2	3	4
			b) po jednym na każdej burcie — w samoczynnie zapalającą się pławkę świetlną, c) po jednym na każdej burcie — w pławkę dymną. 6) Pasy ratunkowe: a) po jednym dla każdej osoby na statku, b) dodatkowo dziecięce pasy ratunkowe w liczbie odpowiadającej 10% ogólnej liczby osób na statku. 7) 1 komplet wyrzutni linki ratunkowej, jeżeli długość statku wynosi 25 m i powyżej.
	2. Na płatach nośnych	W żegludze przybrzeżnej w rejsie do 2 godzin oraz w żegludze osłoniętej.	2. 1) Tratwy ratunkowe lub pływaki ratunkowe o łącznej pojemności wystarczającej dla 100% ogólnej liczby osób na statku. 2) Koła ratunkowe zgodnie z ust. 1 pkt 4 i 5, 3) Pasy ratunkowe zgodnie z ust. 1 pkt 5. 4) Wyrzutnie linki ratunkowej zgodnie z ust. 1 pkt 7.
A.3.	§ 3. Statki pasażerskie	Portowa do redy	§ 3. 1) Tratwy ratunkowe lub pływaki ratunkowe o łącznej pojemności wystarczającej dla 100% osób na statku. 2) W porze letniej tj. od 1 maja do 30 września tratwy ratunkowe lub pływaki wyszczególnione w ust. 1 mogą być częściowo lub całkowicie zastąpione kołami ratunkowymi, przyjmując, że jedno koło utrzymuje na wodzie 2 osoby. 3) Koła ratunkowe w ilości: a) 2 — gdy długość statku wynosi poniżej 11 m, b) 4 — gdy długość statku wynosi od 11 m, a poniżej 21 m, c) 6 — gdy długość statku wynosi 21 m i powyżej. 4) Koła ratunkowe powinny być wyposażone: a) 1 koło na każdej burcie — w nietonącą linkę ratunkową, b) 1 koło na każdej burcie — w pławkę dymną, c) 1 koło na każdej burcie — w samoczynnie zapalającą się pławkę świetlną, jeżeli jednostka uprawia żeglugę w porze nocnej. 5) pasy ratunkowe — po jednym dla każdej osoby na statku.
B.	§ 4. Statki towarowe o pojemności poniżej 500 RT. 1. Zbiornikowce	Bałtycka	§ 4.1. 1) Na każdej burcie łódź ratunkowa motorowa o pojemności wystarczającej dla 100% osób na statku. 2) Tratwy ratunkowe o łącznej pojemności wystarczającej dla 50% ogólnej liczby osób na statku. 3) Koła ratunkowe w ilości: a) 2 — gdy długość statku wynosi mniej niż 21 m, b) 4 — gdy długość statku wynosi od 21 m i poniżej 41 m, c) 6 — gdy długość statku wynosi 41 m i powyżej. 4) Koła ratunkowe powinny być wyposażone: a) 1 koło na każdej burcie — w nietonącą linkę ratunkową, b) 1 koło na każdej burcie — w pławkę świetlną — dymną, c) 1 koło na każdej burcie — w samoczynnie zapalającą się pławkę świetlną. 5) Pasy ratunkowe w ilości: a) po 1 dla każdej osoby na statku, b) dodatkowo w sześć pasów ratunkowych. 6) 1 komplet wyrzutni linki ratunkowej. 7) Ubrania ratunkowe dla każdej osoby znajdującej się na statku.
	2.Zbiornikowce	Przybrzeżna	2. 1) Lekka łódź ratunkowa, zainstalowana w ten sposób, aby można ją wodować z każdej burty. 2) Tratwy ratunkowe na każdej burcie o pojemności wystarczającej dla 100% osób na statku. 3) Koła ratunkowe w ilości jak w ust. 1 pkt. 3 wyposażone jak w ust. 1 pkt. 4. 4) Pasy ratunkowe dla każdej osoby na statku. 5) 1 komplet wyrzutni linki ratunkowej.
	3. Pozostałe statki towarowe	Bałtycka	3. 1) Na każdej burcie łódź ratunkowa o pojemności wystarczającej dla 100% osób na statku. 2) Co najmniej 2 tratwy ratunkowe o pojemności wystarczającej dla 200% osób na statku. 3) Koła ratunkowe w ilości i wyposażone jak w ust. 1 pkt 3 i 4. 4) Pasy ratunkowe w ilości: a) dla każdej osoby na statku, b) 6 dodatkowych pasów ratunkowych. 5) 1 komplet wyrzutni linki ratunkowej. 6) Ubrania ratunkowe dla każdej osoby znajdującej się na statku.
	4. Pozostałe statki towarowe	Przybrzeżna	4. 1) 1 lekka łódź ratunkowa, zainstalowana w taki sposób, aby można ją było wodować z każdej burty. 2) Co najmniej 2 tratwy ratunkowe o łącznej pojemności dla 150% ogólnej liczby osób na statku. 3) Koła ratunkowe w ilości i wyposażone jak w ust. 1 pkt 3 i 4. 4) 1 komplet wyrzutni linki ratunkowej — jeżeli długość statku wynosi 25 m i powyżej.

1	2	3	4
C.1.	§ 5. Statki rybackie o długości 75 m i powyżej, wliczając w to statki przetwarzające swoje połowy	Między-narodowa	§ 5. 1. Półzakryte lub całkowicie zakryte łodzie ratunkowe na każdej burcie o pojemności wystarczającej dla 50% ogólnej liczby osób na statku w tym po 1 łodzi motorowej na każdej burcie. 2. 1 łódź ratownicza. 3. Tratwy ratunkowe na każdej burcie o pojemności wystarczającej dla 100% osób na statku. 4. Koła ratunkowe w ilości co najmniej 8 szt. 5. Koła ratunkowe powinny być wyposażone: a) 2 koła ratunkowe na każdej burcie — w nietonącą linkę ratunkową, b) 1 koło na każdej burcie — w pławkę świetlno-dymną, c) 1 koło na każdej burcie — w samozapalającą się pławkę świetlną. 6. Pasy ratunkowe: a) po 1 dla każdej osoby na statku, b) dodatkowe pasy ratunkowe w liczbie odpowiadającej 5% ogólnej liczby osób na statku 7. 1 komplet wyrzutni linki ratunkowej. 8. Kombinezony roboczo-prewencyjne dla 100% załogi pokładowej. 9. Ubrania ratunkowe dla każdej osoby znajdującej się na statku.
C.2.	§ 6. Statki rybackie o długości poniżej 75 m wliczając w to statki przetwarzające swoje połowy.		
	1. Statki o długości 45 do 75 m	Między-narodowa	§ 6.1. 1) Środki przetrwania na każdej burcie o pojemności wystarczającej dla 50% ogólnej liczby osób na statku, w tym po jednym środku z napędem motorowym na każdej burcie jeśli całkowita liczba osób na statku wynosi 100 lub więcej osób. 2) 1 łódź ratownicza. 3) Tratwy ratunkowe na każdej burcie o pojemności wystarczającej dla pomieszczenia 50% ogólnej liczby osób na statku. 4) Koła ratunkowe — szt. 6. 5) Koła ratunkowe powinny być wyposażone: a) 2 koła na każdej burcie — w nietonącą linkę ratunkową, b) 1 koło na każdej burcie — w pławkę świetlno-dymną, c) 1 koło na każdej burcie — w samoczynnie zapalającą się pławkę świetlną. 6) Pasy ratunkowe w ilości: a) po 1 dla każdej osoby na statku, b) dodatkowe w ilości sześciu szt. dla wachty. 7) 1 komplet wyrzutni linki ratunkowej. 8) Kombinezony roboczo-prewencyjne dla 100% załogi pokładowej. 9) Ubrania ratunkowe dla każdej osoby znajdującej się na statku.
	2. Statki o długości 21 m do 45 m	Bałtycka	2. 1) Łódź ratownicza z możliwością wodowania na każdą burtę. 2) Tratwy ratunkowe na każdej burcie o pojemności wystarczającej do pomieszczenia 100% osób na statku. 3) Koła ratunkowe — szt. 4. 4) Koła ratunkowe powinny być wyposażone: a) 1 koło na każdej burcie — w nietonącą linkę ratunkową, b) 1 koło na każdej burcie — samoczynnie zapalającą się pławkę świetlną. c) 1 koło na każdej burcie — w pławkę dymną. 5) Pasy ratunkowe w ilości: a) po 1 dla każdej osoby na statku, b) dodatkowa w ilości 4 szt. 6) 1 komplet wyrzutni linki ratunkowej — jeżeli długość statku wynosi 25 m i powyżej. 7) Kombinezony roboczo-prewencyjne dla 100% załogi pokładowej. 8) Ubrania ratunkowe dla każdej osoby znajdującej się na statku.
	3. Statki o długości 21 m do 45 m	Przy-brzeżna	3. 1) Tratwy ratunkowe na każdej burcie o pojemności wystarczającej do pomieszczenia 100% osób na statku. 2) Koła ratunkowe,pasy ratunkowe, wyrzutnie linki ratunkowej zgodnie z ust. 2 pkt 3, 4, 5 i 6. 3) Kombinezony roboczo-prewencyjne dla 100% załogi pokładowej.
	4. Statki o długości 12 m do 21 m	Bałtycka	4. 1) Tratwy ratunkowe o łącznej pojemności wystarczającej dla 150% osób na statku. 2) Koła ratunkowe — szt. 2. 3) Koła ratunkowe powinny być wyposażone w: a) 1 koło na każdej burcie — nietonącą linkę ratunkową, b) 1 koło na każdej burcie — samoczynnie zapalającą się pławkę świetlną. 4) Pasy ratunkowe po jednym dla każdej osoby. 5) Kombinezony roboczo-prewencyjne dla 100% załogi pokładowej. 6) Ubrania ratunkowe dla każdej osoby znajdującej się na statku.
	5. Statki o długości 12 m do 21 m	Przy-brzeżna	5. 1) Tratwy lub pływaki ratunkowe o łącznej pojemności wystarczającej dla 100% osób na statku. 2) Koła, pasy ratunkowe — jak w ust. 4 pkt 2, 3, 4. 3) Kombinezony roboczo-prewencyjne dla 100% załogi pokładowej.
	6. Łodzie otwarte	do 6 Mm od brzegu.	6. 1) 1 koło ratunkowe na 2 osoby.

1	2	3	4
			2) pasy ratunkowe dla każdej osoby. 3) Kombinezony roboczo-prewencyjne dla 100% załogi.
D.	§ 7. Statki szkolne, naukowo-badawcze, ratownicze, holowniki, hydrograficzne, pilotowe, pożarnicze, lodołamacze, pogłębiarki, barki dźwigi pływające i inne statki specjalistyczne.		
	1. Statki szkolne, naukowo-badawcze o pojemności mniejszej niż 500 RT, na których ogólna liczba osób jest mniejsza niż 200.	Międzynarodowa, Bałtycka	§ 7.1. 1) 1 łódź ratownicza z możliwością wodowania z każdej burty. 2) Tratwy ratunkowe na każdej burcie o takiej łącznej pojemności aby zapewnić miejsca dla 100% ogólnej liczby osób znajdujących się na statku. 3) Jeżeli tratwy ratunkowe wymagane w pkt 2 nie mogą być w łatwy sposób przemieszczane na dowolną burtę statku w celu opuszczenia na wodę, to należy zapewnić dodatkowe tratwy ratunkowe tak aby łączna pojemność tratw dostępnych na każdej burcie zapewniała miejsca dla 100% ogólnej liczby osób na statku. 4) Koła ratunkowe w liczbie nie mniejszej niż: a) 8 — gdy długość statku wynosi poniżej 60 m, b) 12 — gdy długość statku wynosi 60 a poniżej 120 m. 5) Z liczby kół ratunkowych wymaganych w pkt 4 co najmniej: a) po jednym na każdej burcie powinno być wyposażone w pławkę świetlno-dymną, b) po dwa na każdej burcie — wyposażone w samozapalającą się pławkę świetlną, c) po trzy na każdej burcie — wyposażone w nietonącą linkę ratunkową. 6) Pasy ratunkowe: a) po jednym dla każdej osoby znajdującej się na statku, b) dodatkowo — w ilości nie mniejszej niż 5% ogólnej liczby znajdujących się na statku osób. 7) 1 komplet wyrzutni linki ratunkowej. 8) Ubrania ratunkowe dla każdej osoby znajdującej się na statku.
	2. Statki ratownicze, hydrograficzne, lodołamacze, holowniki, dźwigi pływające pożarnicze, pogłębiarki i inne specjalistyczne z napędem własnym o pojemności mniejszej niż 500 RT i długości mniejszej niż 85 m a większej niż 21 m.	Międzynarodowa, Bałtycka, Przybrzeżna	2. 1) 1 lekka łódź ratunkowa z możliwością wodowania z każdej burty. 2) Co najmniej 2 tratwy ratunkowe o łącznej pojemności wystarczającej dla 200% ogólnej liczby osób na statku. 3) Koła ratunkowe w ilości: a) 4 — jeśli długość statku wynosi 21 m a poniżej 41 m, b) 6 — jeśli długość statku wynosi 41 m i powyżej. 4) Z liczby kół wymaganych w pkt. 3 co najmniej: a) 1 koło na każdej burcie powinno być wyposażone w samozapalającą się pławkę świetlną, b) 1 koło na każdej burcie powinno być wyposażone w pławkę dymną, c) 2 koła na każdej burcie powinny być wyposażone w nietonącą linkę ratunkową. 5) 1 komplet wyrzutni linki ratunkowej, jeżeli długość statku wynosi 25 m i powyżej. 6) Pasy ratunkowe dla każdej osoby załogi + wachta. 7) Ubrania ratunkowe dla 100% załogi w żegludze przekraczającej żeglugę przybrzeżną.
	3. Statki ratownicze, hydrograficzne, lodołamacze, holowniki, dźwigi pływające pożarnicze, pogłębiarki i inne specjalistyczne z napędem własnym o pojemności 300 RT i mniejszej i długości poniżej 21 m.	Międzynarodowa, Bałtycka, Przybrzeżna	3. 1) Tratwy ratunkowe, minimum 2 o łącznej pojemności wystarczającej dla 200% ogólnej liczby osób na statku. 2) Koła ratunkowe — szt. 2. 3) Z liczby kół wymaganych w pkt. 2 należy wyposażyć: a) 1 koło na każdej burcie w samozapalającą się pławkę świetlną, b) 1 koło na każdej burcie w nietonącą linkę ratunkową. 4) Pasy ratunkowe — po jednym dla każdej osoby na statku. 5) 1 komplet wyrzutni linki ratunkowej dla statków ratowniczych i holowników przeznaczonych do ratownictwa. 6) Ubrania ratunkowe dla 100% załogi w żegludze przekraczającej żeglugę przybrzeżną.
	4. Platformy wiertnicze	Bałtycka	4. 1) Łodzie ratunkowe motorowe dla 100% osób na platformie, na wydobywczych dla 200 % osób na platformie. 2) Tratwy ratunkowe o łącznej pojemności wystarczającej dla 150% osób na jednostce. 3) Koła ratunkowe — szt. 8, wyposażone: a) 50% w samoczynnie zapalające się pławki świetlne, b) 50% w nietonącą linkę ratowniczą. 4) Pasy ratunkowe dla każdej osoby. 5) Ubrania ratunkowe dla 100% załogi.
	5. Holowniki, statki pilotowe, statki kontrolne, strażaki, motorówki i inne specjalistyczne z napędem własnym.	Osłonięta oraz wyjścia na redę	5. 1) Lekka łódź ratunkowa lub tratwa ratunkowa o pojemności wystarczającej dla 100% osób na statku. 2) Koła ratunkowe dla wszystkich osób na statku (1 koło dla 2 osób). 3) Wyposażenie kół: a) 1 koło na każdej burcie wyposażone w samozapalającą się pławkę świetlną, b) 1 koło na każdej burcie wyposażone w nietonącą linkę ratunkową. 4) Pasy ratunkowe — dla każdej osoby na statku.

1	2	3	4
	6. Statki z napędem własnym wyszczególnione w ust. 5.	Portowa do redy	6. 1) Koła ratunkowe dla wszystkich osób na statku (1 koło dla 2 osób) wyposażone zgodnie z ust. 5 pkt 3. 2) Pasy ratunkowe dla wszystkich osób na statku.
	7. Statki bez własnego napędu jak: magazyny pływające, szalandy, koszarki, warsztaty, pontony itp.	Holowane bez załogi na pokładzie zacumowane przy nabrzeżu	7. 1) Koła ratunkowe dla wszystkich osób na jednostce (jedno koło dla 2 osób). 2) Pasy ratunkowe — dla wszystkich osób na jednostce. 3) Koła wyszczególnione w pkt 1 powinny być wyposażone w: a) 1 koło na każdej burcie — samozapalającą się pławkę świetlną, b) 1 koło na każdej burcie — nietonącą linkę ratunkową.
	8. Statki bez własnego napędu wyszczególnione w ust. 7.	Holowane z załogą na pokładzie lub stojące samodzielnie na kotwicy.	8. Wyposażenie jak w ust. 7 dodatkowo w lekką łódź ratunkową lub tratwę ratunkową o pojemności wystarczającej dla 100% osób na jednostce.

PRZEPISY I WYJAŚNIENIA

1. Pasy ratunkowe mogą być zastąpione ubraniami ratunkowymi, jeśli spełniają warunki pasa ratunkowego.
2. Minimalna długość linki ratunkowej do kół ratunkowych winna wynosić 30 m.
3. Tratwy ratunkowe muszą być zamocowane na zwalniakach hydrostatycznych.
4. Jeżeli na statku wychodzącym na redę lub uprawiającym żeglugę na wodach osłoniętych zainstalowanie lekkiej łodzi ratunkowej lub tratwy ratunkowej jest ze względów konstrukcyjnych lub eksploatacyjnych niemożliwe, Urząd morski może zwolnić statek z obowiązku posiadania tego rodzaju środka ratunkowego.
5. Jeżeli na statkach szkolnych i naukowo-badawczych zainstalowanie części wymaganych łodzi ratunkowych jest niemożliwe, należy wyposażyć statek dodatkowo w pneumatyczne tratwy ratunkowe o pojemności ustalonej przez urząd morski.
6. Na statkach pasażerskich, na których odległość pokładu do wodnicy największego zanurzenia statku wynosi 1,5 m lub poniżej, nie wymaga się urządzeń do opuszczania tratw ratunkowych.
7. Urządzenia do opuszczania środków ratunkowych na wodę podlegają przepisom technicznym PRS.
8. Statki pasażerskie, szkolne, naukowo-badawcze, przetwórcze muszą mieć niezatapialność przynajmniej jednoprzedziałową.
9. Na statkach niezatapialnych (z komorami wypornościowymi) w żegludze przybrzeżnej i osłoniętej — można nie wymagać jednego z głównych środków ratunkowych (gdy są łodzie ratunkowe można zrezygnować z tratw ratunkowych).
10. Łódź ratownicza może być uznana za łódź ratunkową, pod warunkiem że odpowiada również wymaganiom dla łodzi ratunkowej.
11. Termin wyposażenia statków w ubranie ratunkowe upływa z dniem 31 grudnia 1988 r.

Załącznik Nr 2 do zarządzenia porządkowego Nr 1
Dyrektora Urzędu Morskiego w Słupsku
z dnia 15 stycznia 1988 r.

PRZEDMIOTY STANOWIĄCE WYPOSAŻENIE ŚRODKÓW RATUNKOWYCH

I. WYPOSAŻENIE ŁODZI RATUNKOWYCH

1. Wyposażenie każdej łodzi stanowi:

1) komplet pływających wioseł w liczbie wystarczającej do płynięcia po spokojnym morzu. Dla każdego wiosła należy przewidzieć kołki wiosłowe, dulki lub równorzędne urządzenia.
Kołki wiosłowe lub dulki powinny być przymocowane do łodzi za pomocą linek lub łańcuszków.
2) dwa bosaki łodziowe,
3) pływający czerpak i dwa wiadra,
4) instrukcja przetrwania,
5) szafka kompasowa zawierająca skutecznie działający kompas ze skalą świecącą samoistnie lub podświetlana za pomocą odpowiednich środków. Na całkowicie zakrytych łodziach ratunkowych szafka kompasowa powinna być przymocowana na stałe na stanowisku sterowania, na każdej innej łodzi ratunkowej szafka powinna być zaopatrzona w odpowiednie urządzenia do jej mocowania,
6) dryfkotwa odpowiednich wymiarów zaopatrzona w hol odporny na obciążenia dynamiczne i w linkę pomocniczą dającą się mocno trzymać w ręce, gdy jest mokra. Wytrzymałość dryfkotwy, jej holu i linki powinna być dostosowana do wszelkich warunków spotykanych w morzu,
7) dwa falenie o długości równej, albo co najmniej dwukrotnej odległości od miejsca ustawienia łodzi do wodnicy w stanie najmniejszego obciążenia statku w warunkach morskich, albo 15 m, w zależności od tego, która z tych wartości jest większa.
Jedeń faleń przymocowany do urządzenia odczepiającego powinien być umieszczony w przednim końcu łodzi ratunkowej, a drugi powinien być mocno przymocowany na dziobie łodzi lub w jego pobliżu, w stanie gotowym do użycia,
8) dwa toporki, po jednym na każdym końcu łodzi ratunkowej,
9) wodoszczelne pojemniki zawierające łącznie po 3 l wody słodkiej dla każdej z osób, do których pomieszczenia łódź ratunkowa jest przeznaczona, z czego 1 l na osobę może być zastąpiony aparatem do odsalania wody morskiej o wydajności wystarczającej do wyprodukowania takiej samej ilości wody słodkiej w ciągu 2 dni,
10) nierdzewny czerpak do wody przymocowany na lince.
11) nierdzewne, wyskalowane naczynie do picia wody,
12) racje żywnościowe o wartości kalorycznej wynoszącej nie mniej niż 10000 KJ na każdą z osób, do których pomieszczenia łódź ratunkowa jest przeznaczona. Racje te powinny być przechowywane w hermetycznych opakowaniach umieszczonych w wodoszczelnym pojemniku,
13) cztery rakiety spadochronowe zatwierdzonego typu mogące dawać jaskrawe światło czerwone na dużej wysokości,
14) cztery pochodnie ręczne zatwierdzonego typu mogące dawać jaskrawe światło czerwone przez okres nie krótszy niż 1 min.,
15) dwie pławki dymne zatwierdzonego typu mogące wydzielać dym o bardzo dobrze widocznej barwie przez okres co najmniej 3 min.,
16) jedna wodoszczelna latarka elektryczna przystosowana do sygnalizacji kodem Morse'a z zapasowym kompletem baterii i zapasową żarówką, przechowywana w wodoszczelnym pojemniku,
17) jedno lusterko do sygnalizacji dziennej wraz z instrukcją jego stosowania,
18) jeden egzemplarz tablicy sygnałów ratunkowych.
19) jeden gwizdek lub równorzędny środek sygnalizacji akustycznej,
20) apteczka pierwszej pomocy w wodoszczelnym pojemniku,

21) sześć tabletek przeciw chorobie morskiej dla każdej osoby,
22) nóż składany przymocowany do łodzi za pomocą linki.
23) trzy otwieracze do puszek,
24) dwa pływające krążki ratunkowe przymocowane do pływającej linki o długości nie mniejszej niż 30 m,
25) pompka ręczna,
26) jeden zestaw do łowienia ryb.
27) narzędzia do drobnych napraw silnika i osprzętu łodzi,
28) gaśnica zatwierdzonego typu przystosowana do gaszenia płonących produktów naftowych,
29) reflektor, mogący skutecznie oświetlać w nocy odległy o 180 m obiekt o jasnej barwie i szerokości 18 m, przez łączny okres 6 godzin, oraz mogący świecić w sposób ciągły przez nie mniej niż 3 godziny,
30) reflektor radarowy,
31) środki ochrony cieplnej: albo w ilości wystarczającej dla 10% liczby osób dla których pomieszczenia przeznaczona jest łódź ratunkowa, albo dwa — w zależności od tego, która z tych wartości jest większa.

2. Wszystkie łodzie ratunkowe powinny być wyposażone w odpowiednie urządzenia umożliwiające wejście do niej osobom znajdującym się w wodzie.
3. Statek wyposażony w łodzie ratunkowe powinien posiadać co najmniej dwa radiotelefony do łączności dwukierunkowej między jednostką ratunkową i statkiem, lub między dwoma jednostkami ratunkowymi.
4. Środki umożliwiające identyfikację statku, do którego należy łódź ratunkowa, oraz numer łodzi ratunkowej powinny być oznaczone w taki sposób, aby były widoczne z góry.
5. Częściowo i całkowicie zakryte łodzie ratunkowe muszą spełniać wymagania dodatkowe zgodnie z umową międzynarodową.
6. Statki kategorii A1 i B oraz statki kategorii C i D uprawiające żeglugę przybrzeżną jeśli nie posiadają motorowych łodzi ratunkowych muszą dodatkowo wyposażyć łodzie w maszt lub maszty zaopatrzone w sztagi z ocynkowanej liny stalowej oraz w żagle pomarańczowego koloru. Niezależnie od rodzaju napędu łodzi ratunkowej statki te zwolnione są z wyposażenia wymienionego w pkt 1 podpkt. 5, 12, 26 oraz 29.
7. Każda łódź ratunkowa powinna być wyposażona w przymocowany na stałe ster oraz w przymocowany do niego lub odejmowany i przymocowany w bezpieczny sposób w pobliżu trzonu sterowego rumpel umożliwiający sterowanie łodzią.
8. Dookoła zewnętrznej części kadłuba powinna być przymocowana pływająca linka ratunkowa tworząca uchwyty.

II. WYPOSAŻENIE LEKKICH ŁODZI RATUNKOWYCH.

Każda łódź ratunkowa powinna posiadać:

1) nie mniej niż cztery pływające wiosła i dwa wiosła zapasowe,
2) jedno wiosło sterowe,
3) jedno oko linowe do wiosła sterowego,
4) nie mniej niż sześć dulek,
5) jeden bosak łodziowy,
6) ster na lince ze sterownicą,
7) kompas łodziowy,
8) dryfkotwy odpowiednich wymiarów,
9) jedno wiadro i jeden czerpak pływający,
10) po dwa korki denne do każdego otworu przywiązane do łodzi w pobliżu otworu,
11) dwie liny podstępkowe,
12) jedną linkę ratunkową pływającą i dwie rzutki pływające,
13) dwa falenie,
14) jeden toporek łodziowy,
15) jeden nóż z otwieraczem do puszek przymocowany do łodzi,
16) jedną latarnię łodziową i dwa pudełka zapałek sztormowych,
17) wodoszczelną latarkę elektryczną do sygnalizacji błyskowej,
18) dwie spadochronowe rakiety łodziowe,
19) sześć ręcznych pochodni czerwonych,
20) gwizdek lub inny środek sygnalizacji akustycznej,
21) ilustrowaną tablicę sygnałów ratunkowych,
22) nie mniej niż dwa zbiorniki na wodę pitną,
23) wodę do picia w ilości 3 litrów na osobę,
24) czerpak, miarkę i kubek do wody pitnej,
25) cukier słodowy lub cukierki odżywcze w ilości 0,5 kg na osobę,
26) zestaw do łowienia ryb,
27) namiot łodziowy,
28) gaśnicę do gaszenia palącego się paliwa,
29) maszt antenowy,
30) reflektor radarowy wraz z urządzeniem do jego zamocowania.

Statki kategorii A2 i A3 zwolnione są z wyposażenia umieszczonego w pkt 7, 18, 21, 26 i 27.
Z przedmiotów wymienionych w pkt 13 i 22 wymaga się po 1 szt.

III. WYPOSAŻENIE PNEUMATYCZNYCH LUB SZTYWNYCH TRATW RATUNKOWYCH DLA STATKÓW W ŻEGLUDZE BAŁTYCKIEJ, PRZYBRZEŻNEJ, OSŁONIĘTEJ I PORTOWEJ.

1) Jeden pływający krążek ratunkowy przymocowany do pływającej linki o długości nie mniejszej niż 30 m,
2) jeden nóż. Dla tratw przeznaczonych dla 13 lub więcej osób — dwa takie noże,
3) jeden czerpak pływający. Dla tratw przeznaczonych dla 13 lub więcej osób — dwa takie czerpaki,
4) dwie gąbki,
5) dwie dryfkotwy. Jedna przymocowana na stałe do tratwy i jedna zapasowa,
6) dwa wiosła łopatkowe,
7) jeden gwizdek lub równorzędny środek sygnalizacji akustycznej,
8) sześć pochodni ręcznych zatwierdzonego typu mogących dawać jaskrawe światło czerwone przez okres nie krótszy niż 1 min.,
9) jeden egzemplarz ilustrowanej tablicy sygnałów ratunkowych,
10) jedna wodoszczelna latarka elektryczna do sygnalizacji błyskowej z zapasową żarówką i kompletem baterii,
11) jedna instrukcja przetrwania na tratwie,
12) apteczka pierwszej pomocy w wodoszczelnym pojemniku,
13) jeden zestaw naprawczy do naprawy przebić w komorach wypornościowych,
14) jedna pompka dopełniająca lub mieszek.

IV. OŚWIETLENIE PNEUMATYCZNYCH I SZTYWNYCH TRATW RATUNKOWYCH.

1. Na wierzchołku namiotu tratwy ratunkowej powinna być zainstalowana włączana ręcznie lampa, której światło powinno być widoczne podczas ciemnej nocy i przy przejrzystym powietrzu z odległości co najmniej 2 mil morskich przez okres nie krótszy niż 12 godzin.
Lampa powinna być zasilana ogniwem uaktywnianym wodą morską lub suchym ogniwem chemicznym i powinna zapalać się samoczynnie podczas nadmuchiwania się tratwy.
2. Wewnątrz tratwy ratunkowej powinna być zainstalowana włączana ręcznie lampa zdolna do ciągłego świecenia przez okres nie krótszy niż 12 godz.

Załącznik Nr 3 do zarządzenia porządkowego Nr 1
Dyrektora Urzędu Morskiego w Słupsku z dnia 15 stycznia 1988 r.

MINIMALNY ZESTAW URZĄDZEŃ NAWIGACYJNYCH, RADIONAWIGACYJNYCH, RADIOWYCH I ŚRODKÓW SYGNAŁOWYCH DLA STATKÓW W ŻEGLUDZE PORTOWEJ, OSŁONIĘTEJ, PRZYBRZEŻNEJ I BAŁTYCKIEJ

Lp.	Urządzenia i środki	Rodzaj żeglugi				Jednostka	Uwagi
		portowa	osłonięta	przybrzeżna	bałtycka		
1	2	3	4	5	6	7	8
1	Kompas magnetyczny główny	—	—	1	1	szt.	dotyczy statków o pojemności brutto 150 RT i powyżej

1	2	3	4	5	6	7	8
2	Kompas magnetyczny sterowy (1)	1	1	1	1	szt.	
3	Kompas żyroskopowy	—	—	—	1	szt.	dot. statków towarowych 500 RT i powyżej oraz pasażerskich 300 RT i powyżej
4	Miernik przebytej drogi — Log	—	—	—	1	szt.	dot. statków 300 RT i powyżej
5	Echosonda	—	—	1	1	szt.	dot. statków 150 RT i powyżej
6	Sonda ręczna	—	1	1	1	szt.	nie dotyczy łodzi rybackich
7	Sekstant	—	—	—	1	szt.	dot. statków 300 RT i powyżej
8	Chronometr	—	—	—	1	szt.	dot. statków 300 RT i powyżej
9	Sekundomierz	—	1	1	1	szt.	nie dotyczy łodzi rybackich
10	Lornetka pryzmatyczna	—	1	1	2	szt.	nie dot. łodzi rybackich w żegludze osłoniętej
11	Barometr aneroid	—	—	1	1	szt.	nie dotyczy łodzi rybackich
12	Przechyłomierz	1	1	1	2	szt.	dotyczy statków 50 RT i powyżej
13	Radar	1	1	1	1	szt.	dotyczy statków dokonujących przewozu pasażerów (osób i statków szkolnych) oraz pozostałych statków 50 RT i powyżej
14	Radiopława awaryjna	—	—	—	1	szt.	dotyczy statków dokonujących przewozu pasażerów (osób i statków szkolnych) oraz pozostałych statków 50 RT i powyżej w żegludze Bałtyckiej
15	Radiotelefon przenośny do łączności dwukierunkowej	—	—	2	2	szt.	dotyczy wszystkich statków dokonujących przewozu pasażerów (osób i statków szkolnych) oraz pozostałych statków 150 RT i powyżej
16	Radiotelefon UKF z niezależnym źródłem zasilania	1	1	1	1	szt.	nie dotyczy łodzi rybackich w żegludze portowej, osłoniętej i przybrzeżnej do 6 Mm oraz statków bez własnego napędu
17	Przenośna radiostacja środków ratunkowych	—	—	—	1	szt.	dotyczy statków 300 RT i powyżej
18	Stacja radiotelefoniczna zasilana z niezależnego źródła	—	—	—	1	kpl.	w skład wchodzi: nadajnik pośredniofalowy z kluczem tonowym oraz odpowiedni odbiornik umożliwiający stały nasłuch na 2182 kHz
19	Urządzenie radiowe do naprowadzania na cel na 2182 kHz (radionamiernik)	—	—	—	1	szt.	dotyczy statków rybackich 100 RT i powyżej i innych statków 300 RT i powyżej
20	Latarnie sygnałowo-pozycyjne	1	1	1	2	szt.	statek 150 RT i powyżej w żegludze bałtyckiej powinien posiadać komplet zapasowy
21	Lampa sygnalizacji dziennej z zapasem żarówek	—	—	1	1	szt.	dotyczy statków 50 RT i powyżej
22	Dzwon, gong	1	1	1	1	szt.	zgodnie z wymogami umowy międzynarodowej nie dotyczy łodzi rybackich w żegludze osłoniętej
23	Przyrząd do nadawania sygnałów dźwiękowych	1	1	1	1	szt.	Zgodnie z wymogami umowy międzynarodowej
24	Reflektor radarowy	1	1	1	1	szt.	dotyczy statków 200 RT i powyżej
25	Znaki dzienne	1	1	1	1	kpl.	zgodnie z wymogami umowy międzynarodwej
26	Flagi kodu	1	1	1	1	kpl.	dotyczy statków 50 RT i powyżej
27	Pławki dymne pomarańczowe (2)	2	2	2	2	szt.	dla statków bez łodzi ratunkowych

1	2	3	4	5	6	7	8
28	Rakiety spadochronowe czerwone	—	6	6	10	szt.	1. Szalandy, barki bez własnego napędu w żegludze osłoniętej i przybrzeżnej do 6 Mm są zwolnione z obowiązku posiadania środków pirotechnicznych. 2. Statki o długości 21 m i poniżej mogą być wyposażone w 50% podanej ilości środków pirotechnicznych. 3. Łodzie rybackie w żegludze osłoniętej i przybrzeżnej powinny być wyposażone zamiennie w 6 szt. pochodni ręcznych czerwonych lub 3 rakiety spadochronowe.
29	Rakiety dźwiękowe lub petardy	—	4	4	4	szt.	
30	Pochodnia ręczna biała (3)	—	2	2	4	szt.	
31	Pochodnia ręczna czerwona	—	4	4	4	szt.	
32	Rakiety jednogwiezdne zielone, czerwone i białe	—	po 6	po 6	po 6	szt.	

Legenda

(1) — nie jest wymagany gdy informacja z kompasu głównego o kursie jest dostępna dla sternika.
(2) — obowiązuje statki w żegludze portowej jeśli rejon ich pływania obejmuje również redę.
(3) — nie są wymagane jeśli statek wyposażony jest w lampę sygnalizacji dziennej (pkt 21).

Poz. 52

Zarządzenie porządkowe Nr 2
Dyrektora Urzędu Morskiego w Słupsku
z dnia 15 stycznia 1988 r.

w sprawie określenia minimalnego zestawu wydawnictw i podręczników oraz przyborów nawigacyjnych.

Na podstawie art. 7 dekretu z dnia 2 lutego 1955 r. o terenowych organach administracji morskiej (Dz. U. Nr 6, poz. 35, z późn. zm.) w związku z § 19 ust. 2 rozporządzenia Ministra — Kierownika Urzędu Gospodarki Morskiej z dnia 14 października 1987 r. w sprawie bezpieczeństwa żeglugi statków morskich (Dz. U. Nr 32, poz. 171), zarządza się, co następuje:

§ 1.

Przepisy zarządzenia określają minimalny zestaw wydawnictw i podręczników oraz przyborów nawigacyjnych na statkach morskich o polskiej przynależności, z wyjątkiem:
1) jednostek pływających marynarki wojennej, organów ochrony granic oraz Milicji Obywatelskiej,
2) statków sportowych,
3) statków nie podlegających wpisowi do rejestru okrętowego, rejestru administracyjnego oraz rejestru statków rybackich.

§ 2.

1. Ustala się tablicę minimalnego zestawu wydawnictw i podręczników oraz przyborów nawigacyjnych stanowiącą załącznik do niniejszego zarządzenia.
2. Na każdym statku powinna znajdować się tablica określona w załączniku.

§ 3.

1. Dla celów niniejszego zarządzenia, przez rodzaje żeglugi wymienione w załączniku w zależności od których ustalono wyposażenie statków, należy rozumieć rodzaje żeglugi określone w przepisach rozporządzenia Ministra — Kierownika Urzędu Gospodarki Morskiej z dnia 14 października 1987 r. w sprawie bezpieczeństwa statków morskich (Dz. U. Nr 32, poz. 171).

2. W rozumieniu niniejszego zarządzenia, określenie „krótka podróż międzynarodowa" oznacza podróż międzynarodową w czasie której statek nie oddala się więcej niż 200 mil od portu lub miejsca, w którym pasażerowie i załogi mogą znaleźć bezpieczne schronienie, przy czym odległość między ostatnim odwiedzonym portem kraju, z którego rozpoczęto podróż, a końcowym portem przeznaczenia nie przekracza 600 mil.

§ 4.

1. Zobowiązuje się armatorów do stałego uaktualniania wydawnictw i podręczników wyszczególnionych w tablicy stanowiącej załącznik do zarządzenia.

2. Wyszczególnione w tablicy wydawnictwa i podręczniki powinny być dostępne dla osób wykonujących określone funkcje na statku.

§ 5.

W uzasadnionych przypadkach urząd morski może zwolnić poszczególny statek z niektórych wymagań określonych w niniejszym zarządzeniu, jeżeli byłyby one niecelowe ze względu na szczególny rodzaj statku lub rejon i warunki żeglugi.

§ 6.

Traci moc zarządzenie porządkowe Nr 1 Dyrektora Koszalińskiego Urzędu Morskiego z dnia 5 kwietnia 1974 r. w sprawie określenia minimalnego zestawu wydawnictw i podręczników oraz przyborów nawigacyjnych na polskich statkach morskich (Dz. Urz. WRN w Koszalinie Nr 3, poz. 16).

§ 7.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Koszalińskiego.

Dyrektor
Urzędu Morskiego w Słupsku
Edward Koprowski

Załącznik do zarządzenia porządkowego
Nr 2 Dyrektora Urzędu Morskiego
w Słupsku z dnia 15 stycznia 1988 r.

Wykaz — tablica
minimalnego zestawu wydawnictw i podręczników oraz przyborów nawigacyjnych

Lp.	Wyszczególnienie	Rodzaje żeglugi				
1	2	3	4	5	6	7
1.	Umowa o bezpieczeństwie życia na morzu — SOLAS 74/83	$\frac{1}{W}$	$\frac{1}{W}$	—	—	—

1	2	3	4	5	6	7
2.	Umowa MARPOL 73/78	1/W	1/W	—	—	—
3.	Umowa COLREG 72	1/W	1/W	1/W	1/W	1/W
4.	Umowa o Poszukiwaniach i Ratownictwie Morskim SAR 79	1/W	1/W	—	—	—
5.	Umowa o Ochronie Środowiska Morskiego Morza Bałtyckiego — Helsinki 1974	1/W	1/W	1/W	1/W	—
6.	Kod IMO budowy i wyposażenia statków przewożących chemikalia luzem	1/Z, C, G	1/Z, C, G	—	—	—
7.	Kod IMO w sprawie bezpiecznego przewozu stałych ładunków masowych	1/T	1/T	—	—	—
8.	Kod IMO w sprawie bezpiecznej praktyki przy przewożeniu ładunków drewna na pokładzie	1/T	1/T	—	—	—
9.	Międzynarodowy Morski Kod Towarów Niebezpiecznych	1/T, Z, C	1/T, Z, C	—	—	—
10.	Kodeks Morski (1986)	1/W	1/W	—	—	—
11.	Polskie przepisy portowe	1/W	1/W	1/W	1/W	1/W
12.	Śródlądowe przepisy żeglugowe	—	—	—	1/W	1/W
13.	Podręcznik Szkolenia (zawierający informację o używanych środkach ratunkowych, sposobach ratowania się i obsługi środków ratunkowych) lub inne wydawnictwa na te tematy	1/W	1/W	1/W	1/W	—
14.	Poradnik postępowania dla statków w nagłych wypadkach przy przewozie ładunków niebezpiecznych	1/T, Z, C, G	1/T, Z, C, G,	—	—	—
15.	Poradnik pierwszej pomocy medycznej przy wypadkach powstałych podczas przewozu ładunków niebezpiecznych	1/T, Z, C, G	1/T, Z, C, G	—	—	—
16.	Poradnik poszukiwania i ratowania dla statków handlowych MERSAR	1/W	1/W	—	—	—
17.	Podręcznik medyczny dla kapitanów statków	1/W	1/W	—	—	—
18.	Ocean Passages (wydawnictwo Admiralicji Brytyjskiej)	1/W	—	—	—	—
19.	Międzynarodowy Kod Sygnałowy	1/W	1/W	1/W	1/W	—
20.	Morski Nawigacyjny Słownik Frazeologiczny	1/W	1/W	—	—	—
21.	Locja rejonów żeglugi	1/W	1/W	1/W	—	—
22.	Spis świateł rejonów żeglugi	1/W	1/W	1/W	1/W	—
23.	Spis radiostacji nautycznych	1/W	1/W	1/W	—	—
24.	Rocznik astronomiczny	1/W	—	—	—	—

1	2	3	4	5	6	7
25.	Tablice nawigacyjne	1/W	1/W	1/W	—	—
26.	Tablice astronomiczne	1/W	1/W	—	—	—
27.	Tablice pływów i atlas prądów	1/W	1/W	—	—	—
28.	Tablica poglądowa kodu flagowego	1/W	1/W	1/W	1/W	—
29.	Tablica sygnałów ratunkowych	1/W	1/W	1/W	1/W	—
30.	Znaki i skróty stosowane na mapach	1/W	1/W	1/W	1/W	—
31.	Katalog map morskich	1	1	1	1	—
32.	Komplet map nawigacyjnych na rejon żeglugi	1/W	1/W	1/W	—	—
33.	Identyfikator gwiazd	1/W	1/W	—	—	—
34.	Arkusze nakresów radarowych	50/W	50/W	50/W	—	—
35.	Aktualne tabele dewiacji i radiodewiacji	W	W	W	W	W
36.	Trójkąt nawigacyjny (kompl. =2 szt.) lub liniał równoległy	2/W	2/W	2/W	2/P	—
37.	Cyrkiel nawigacyjny	3/W	3/W	1/W	1/W	—
38.	Szkło powiększające	1/W	1/W	—	—	—

39. Każdy statek w żegludze międzynarodowej powinien posiadać komplet druków certyfikatów do ewentualnego użycia ich przez urzędy konsularne podczas inspekcji w obcym porcie.
40. Urząd Morski może zwolnić statek od dopełnienia niektórych wymagań ustalonych w niniejszym wykazie jeżeli uzna to za możliwe ze względu na rodzaj podróży i warunki żeglugi.

Legenda:

pozycja 3 tabeli — podróż międzynarodowa,
pozycja 4 tabeli — krótka podróż międzynarodowa,
pozycja 5 tabeli — żegluga przybrzeżna,
pozycja 6 tabeli — żegluga osłonięta,
pozycja 7 tabeli — żegluga portowa.

litera T oznacza statek towarowy,
litera P oznacza statek pasażerski,
litera R oznacza statek rybacki,
litera Z oznacza zbiornikowiec,
litera C oznacza chemikaliowiec,
litera G oznacza gazowiec,
litera W oznacza wszystkie statki.

Licznik — oznacza wymaganą ilość,
Mianownik — oznacza rodzaj statków do których wymagania się odnoszą.

Poz. 53

Zarządzenie porządkowe Nr 3
Dyrektora Urzędu Morskiego w Słupsku
z dnia 15 stycznia 1988 r.

w sprawie minimalnego zestawu sprzętu awaryjnego.

Na podstawie art. 7 dekretu z dnia 2 lutego 1955 r. o terenowych organach administracji morskiej (Dz. U. Nr 6, poz. 35 z późn. zm.) w związku z § 23 ust. 2 rozporządzenia Ministra — Kierownika Urzędu Gospodarki Morskiej z dnia 14 października 1987 r. w sprawie bezpieczeństwa żeglugi statków morskich (Dz. U. Nr 32, poz. 171), zarządza się, co następuje:

§ 1.

Przepisy zarządzenia określają minimalny zestaw sprzętu awaryjnego na statkach morskich polskiej przynależności, uprawiających żeglugę przybrzeżną, bałtycką, w krótkich podróżach międzynarodowych i międzynarodową.

§ 2.

1. Dla celów niniejszego zarządzenia, przez rodzaje żeglugi wymienione w § 1 należy rozumieć rodzaje żeglugi określone w przepisach rozporządzenia Ministra — Kierownika Urzędu Gospodarki Morskiej z dnia 14 października 1987 r. w sprawie bezpieczeństwa żeglugi statków morskich (Dz. U. Nr 32, Poz. 171).

2. W rozumieniu niniejszego zarządzenia określenie „krótka podróż międzynarodowa" oznacza podróż międzynarodową, w czasie której statek nie oddala się więcej niż 200 mil od portu lub miejsca, w którym pasażerowie i załogi mogą znaleźć bezpieczne schronienie przy czym odległość między ostatnim odwiedzonym portem kraju, z którego rozpoczęto podróż, a końcowym portem przeznaczenia, nie przekracza 600 mil.

§ 3.

Przepisy zarządzenia nie mają zastosowania do:

1) jednostek pływających marynarki wojennej, organów ochrony granic oraz Milicji Obywatelskiej,
2) statków sportowych,
3) statków nie podlegających wpisowi do rejestru okrętowego, rejestru administracyjnego oraz rejestru statków rybackich.

§ 4.

1. Ustala się tablicę minimalnego zestawu sprzętu awaryjnego, stanowiącą załącznik do niniejszego zarządzenia.
2. Na każdym statku powinna znajdować się tablica określona w załączniku.

§ 5.

W zależności od rejonu żeglugi (teatr działań wojennych) armator może wyposażyć dodatkowo statek w sprzęt awaryjny zgodnie z zasadami dobrej praktyki morskiej.

§ 6.

Wyszczególniony w załączniku sprzęt awaryjny powinien znajdować się w miejscach do tego przeznaczonych, znanych wszystkim członkom załogi i być gotowy do natychmiastowego użycia.

§ 7.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Koszalińskiego.

Dyrektor
Urzędu Morskiego w Słupsku
Edward Koprowski

Załącznik do zarządzenia porządkowego Nr 3
Dyrektora Urzędu Morskiego w Słupsku
z dnia 15 stycznia 1988 r.

Tablica — minimalny zestaw sprzętu awaryjnego

dotyczy jedynie statków w żegludze przybrzeżnej, bałtyckiej, krótkich podróżach międzynarodowych i podróżach międzynarodowych.

Lp.	Nazwa sprzętu awaryjnego	Statki 100—500 RT	Statki powyżej 500—3000 RT	Statki 3000—20000 RT	Statki powyżej 20000 RT
1.	Plaster wraz z osprzętem	—	1	1 min. 2000 × 2000	1 min. 3000 × 3000
2.	Plaster ćwiczebny wraz z osprzętem	—	1	1	1
3.	Cement	50 kg	100 kg	300 kg	300 kg
4.	Przyspieszacz	5 ltr	10 ltr	20 ltr	20 ltr
5.	Piasek	50 kg	100 kg	300 kg	300 kg
6.	Deski	0,5 m^3	0,5 m^3	1 m^3	1 m^3
7.	Krawędziaki 1 — min. 2 m	—	0,5 m^3	1 m^3	1 m^3

Uwaga: Armator w zależności od rejonu pływania (teatr działań wojennych) może wyposażyć dodatkowo statek zgodnie z dobrą praktyką morską.

Poz. 54

Zarządzenie porządkowe Nr 4 Dyrektora Urzędu Morskiego w Słupsku z dnia 15 stycznia 1988 r.

w sprawie wprowadzenia w życie wytycznych dla armatorów w sprawie alarmów ćwiczebnych i próbnych na statkach.

Na podstawie art. 7 dekretu z dnia 2 lutego 1955 r. o terenowych organach administracji morskiej (Dz. U. Nr 6, poz. 35 z późn. zm.) w związku z § 23 ust. 1 rozporządzenia Ministra — Kierownika Urzędu Gospodarki Morskiej z dnia 14 października 1987 r. w sprawie bezpieczeństwa żeglugi statków morskich (Dz. U. Nr 32, poz. 171), zarządza się, co następuje:

§ 1.

Ustala się wytyczne dla armatorów w sprawie alarmów ćwiczebnych i próbnych na statkach, które stanowią załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 2.

Wytyczne obowiązują armatorów statków morskich o polskiej przynależności, z wyjątkiem:

1) jednostek pływających marynarki wojennej, organów ochrony granic oraz Milicji Obywatelskiej,
2) statków sportowych,
3) statków nie podlegających wpisowi do rejestru okrętowego, rejestru administracyjnego oraz rejestru statków rybackich.

§ 3.

Wytyczne, o których mowa w § 1 stanowią podstawę do opracowania przez armatorów szczegółowych instrukcji alarmowych dla poszczególnych statków.

§ 4.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Koszalińskiego.

Dyrektor
Urzędu Morskiego w Słupsku
Edward Koprowski

Załącznik do zarządzenia porządkowego Nr 4
Dyrektora Urzędu Morskiego w Słupsku
z dnia 15 stycznia 1988 r.

Wytyczne dla armatorów
w sprawie alarmów ćwiczebnych i próbnych na statkach

Ogłaszanie alarmów.

1. Sygnały alarmowe winny być nadawane przy pomocy gwizdka lub syreny okrętowej oraz dodatkowo dzwonkiem elektrycznym zgodnie z przepisami konwencji o bezpieczeństwie życia na morzu. W pomieszczeniach gdzie występuje natężenie hałasu — także światłem.
2. Statki, które nie mają możliwości nadawania sygnałów alarmowych w sposób podany w pkt. 1 ogłaszają alarmy za pomocą bicia w gong.
3. Sygnał alarmowy winien być powtórzony kilkakrotnie:
   1) w morzu: do czasu zajęcia przez załogę stanowisk służbowych,
   2) w porcie: do chwili wezwania pomocy.

I. **Instrukcje postępowania w przypadku zagrożenia.**

1. Dla każdego członka załogi znajdującego się na statku należy opracować w języku polskim i w języku angielskim instrukcję postępowania w przypadku zagrożenia.
2. Instrukcja postępowania powinna zawierać:
   1) nazwy wszystkich alarmów (zgodnie z rozporządzeniem o bezpieczeństwie statków morskich o polskiej przynależności),
   2) rodzaje sygnałów alarmowych,
   3) środki jakimi sygnały alarmowe będą nadawane,
   4) miejsce zbiórek alarmowych,
   5) działania jakie powinien podjąć każdy członek załogi po usłyszeniu sygnału alarmowego (ubiór, obuwie, zabranie pasa ratunkowego, ubrania ratunkowego, porcji odżywek opóźniających hypotermię, przenośnej radiostacji dla jednostek ratunkowych, radiotelefonów do łączności dwukierunkowej, radiopław awaryjnych dla jednostek ratunkowych, itp.), na jaki sygnał alarmowy ubiera pas ratunkowy (ubranie ratunkowe),
   6) czynności wynikające z rozkładów alarmowych,
   7) czynności jakie powinien podjąć członek załogi po zauważeniu wypadnięcia człowieka za burtę, pożaru i innych zagrożeń.
3. Instrukcje postępowania powinny być wykonane w dwóch egzemplarzach — jeden egzemplarz wywieszony w kabinie członka załogi, drugi u kapitana.
4. Instrukcja postępowania dla pasażerów powinna zawierać:
   1) nazwy alarmów,
   2) rodzaje sygnałów alarmowych,
   3) środki jakimi sygnały będą nadawane,
   4) drogi i miejsce zbiórki, na które należy się udać,
   5) co powinien pasażer zabrać ze sobą na miejsce zbiórki (np. pas ratunkowy) oraz jaki powinien mieć ubiór,
   6) numer łodzi lub tratwy ratunkowej do której wyznaczony jest pasażer,
   7) czynności jakie powinien podjąć po zauważeniu wypadnięcia człowieka za burtę, pożaru lub innego zagrożenia.
5. Instrukcja postępowania dla pasażerów powinna być opracowana w języku polskim i angielskim oraz w miarę potrzeby w innym języku obcym i wywieszona w kabinach pasażerskich, w messach i palarniach, świetlicach i w miejscach zbiórek oraz w rzucający się sposób w korytarzach pasażerskich. Obok instrukcji postępowania należy wywiesić ilustrowane tablice pokazujące sposób zakładania pasa ratunkowego. Opis ilustrowanej tablicy powinien być dwujęzyczny — polski i angielski.

II. **Rozkład alarmowy.**

1. Statek przed wyjściem w morze powinien posiadać rozkład alarmowy, sporządzony stosownie do:
   1) znajdującego się na statku wyposażenia ratunkowego, ratowniczego, radiotelekomunikacyjnego, pożarowego i awaryjnego,
   2) składu i liczebności załogi,
   3) liczby pasażerów.
2. Rozkład alarmowy powinien:
   1) obejmować alarmy wyszczególnione w § 21 rozporządzenia,
   2) rodzaje sygnałów alarmowych,
   3) środki jakimi sygnały alarmowe będą nadawane,
   4) sposób w jaki będzie wydany rozkaz opuszczenia statku,
   5) wyznaczać stanowiska alarmowe dla członków załogi i punkty zborne dla pasażerów,
   6) określać obowiązki każdego członka załogi w czasie alarmu,
   7) określać miejsca przechowywania — środków ochrony cieplnej, środków do walki z pożarem oraz wyposażenia awaryjnego.
3. Rozkład alarmowy powinien określać, którzy oficerowie są odpowiedzialni za utrzymanie środków ratunkowych i środków do walki z pożarami w dobrym stanie technicznym i gotowości do natychmiastowego użytku.
4. Rozkład alarmowy powinien określać zastępców osób na kluczowych stanowiskach, na wypadek gdyby stały się one niezdolne do pełnienia powierzonych funkcji, biorąc przy tym pod uwagę, że różne stany zagrożenia mogą wymagać podjęcia różnych działań.
5. Rozkład alarmowy powinien określać dowódcę i zastępcę na każdą łódź ratunkową i ratowniczą oraz dowódcę na każdą tratwę ratunkową oraz skład załogi na łodzie ratunkowe i ratownicze.
6. Rozkład alarmowy powinien ustalać obowiązki wyznaczone na wypadek zagrożenia, członkom załogi względem pasażerów.
   Obowiązki te powinny obejmować:
   1) ostrzeganie pasażerów,
   2) sprawdzenie, czy pasażerowie są odpowiednio ubrani i czy nałożyli na siebie pasy ratunkowe lub ubrania ratunkowe we właściwy sposób,
   3) gromadzenie pasażerów w miejscach zbiórek,
   4) utrzymanie porządku w przejściach oraz na klatkach schodowych i ogólny nadzór nad ruchem pasażerów,
   5) dopilnowanie, aby zapas koców został zabrany do jednostek ratunkowych,
   6) rozmieszczenie pasażerów w łodziach i tratwach ratunkowych.
7. Rozkład alarmowy powinien ustalać obowiązki wyznaczone poszczególnym członkom załogi statku stosownie do rodzaju zagrożenia, w szczególności w związku z:
   1) postępowaniem w razie:
      a) potrzeby opuszczenia statku,
      b) spostrzeżenia pożaru lub wypadnięcia człowieka za burtę,
      c) pożaru statku w porcie,
      d) stwierdzenia na statku obecności wody zagrażającej bezpieczeństwu statku,
      e) zagrożenia chemicznego,
      f) zagrożenia gazowego,
      g) skażenia radioaktywnego,
      h) aktów terroryzmu i bezprawia,
      i) obrony cywilnej.
   2) podziałem czynności i obsadą stanowisk alarmowych załogi pokładowej, maszynowej i hotelowej,odrębnie dla każdego rodzaju zagrożenia,
   3) rozmieszczeniem i zamykaniem drzwi wodoszczelnych i pożarowych, iluminatorów, zaworów i urządzeń do zamykania ścieków, pokryw zejściówek, pokryw świetlików i innych podobnych otworów na statku,
   4) obsadą, wyposażeniem i wodowaniem łodzi i tratw oraz przygotowaniem innych środków ratunkowych,
   5) obsługą silników na łodziach lub napędu śrubo-ręcznego i wiosłowego,
   6) obsługą przenośnej radiostacji, radiotelefonów do łączności dwukierunkowej, radiopław awaryjnych dla jednostek ratunkowych,
   7) obsługą reflektorów,
   8) składem, wyposażeniem i zbiórką sekcji przeciwpożarowej,
   9) obsługą stałych i przenośnych urządzeń do walki z pożarem,
   10) wyłączenie wentylacji
   11) wyłączaniem prądu elektrycznego z zagrożonej części statku,
   12) ewakuacją załogi i pasażerów z zagrożonej części statku,
   13) ustaleniem miejsc przebicia statku,
   14) przygotowaniem i uruchamianiem pomp, obsługą plastra i uszczelnianiem przecieków, sondowaniem zęz i zbiorników balastowych,
   15) składem, wyposażeniem i obowiązkami w czasie zagrożenia chemicznego, gazowego i innych,
   16) uszczelnianiem pomieszczeń statku chronionych objętościowymi instalacjami gaśniczymi.
8. Rozkład alarmowy należy każdorazowo opracować przed wyjściem statku w morze. Jeżeli po opracowaniu rozkładu alarmowego nastąpi jakakolwiek zmiana w składzie załogi wymagająca wprowadzenia zmiany do tego rozkładu, to

kapitan powinien uaktualnić rozkład lub opracować nowy. Rozkład alarmowy powinien być opatrzony datą i podpisany przez kapitana. Wzór rozkładu alarmowego dla statków pasażerskich powinien być zatwierdzony przez administrację morską.

1) rozkład alarmowy powinien być wywieszony na widocznych miejscach, a w szczególności w:
   a) sterowni,
   b) maszynowni,
   c) korytarzach prowadzących do pomieszczeń załogowych i pasażerskich;
2) w/w rozkłady muszą być czytelne i oświetlone;
3) obok rozkładu alarmowego na statku powinien być wywieszony w miejscu ogólnie dostępnym powyżej pokładu głównego, plan systemu balastowo-osuszającego statku oraz plan obrony przeciwpożarowej, drugi egzemplarz planu obrony p.poż. wykonany w języku polskim i angielskim powinien być przechowywany przez kapitana statku. Duplikaty planów obrony p.poż. powinny być stale przechowywane w specjalnej obudowie poza pokładówką z przeznaczeniem dla portowych straży pożarnych zgodnie z wytycznymi Ministra — Kierownika UGM Nr 1/87 z dn. 28.02.87 r. w sprawie przechowywania planów obrony p.poż. na statkach morskich dla potrzeb portowych straży pożarnych.

III. Numery alarmowe.

1. Każdy członek załogi powinien mieć przydzielony numer alarmowy i instrukcji postępowania.
2. Należy na bieżąco prowadzić wykaz numerów alarmowych, zawierający nazwiska, imiona i stanowiska członków załóg, którym numery te zostały przydzielone.
3. Instrukcja postępowania powinna zawierać numer alarmowy oraz określić przewidziane dla posiadacza tego numeru czynności w zakresie każdego rodzaju zagrożenia.

IV. Alarmy próbne i ćwiczenia.

1. Każdy alarm ćwiczebny i próbny powinien być w odpowiedni sposób zapowiedziany pasażerom lub załodze ze stosownym wyprzedzeniem czasowym.
2. Alarmy opuszczania statku i pożarowy.
   1) na statkach pasażerskich w podróżach międzynarodowych — każdorazowo przed opuszczeniem przez statek portu wyjścia, a następnie raz w tygodniu,
   2) na statkach pasażerskich uprawiających żeglugę krajową raz w miesiącu,
   3) na statkach innych niż pasażerskie — w odstępach nie przekraczających jednego miesiąca z tym, że jeżeli na statku zmieniono ponad 25% ogólnego stanu załogi od chwili ostatniego alarmu — alarm należy przeprowadzić przed upływem 24 godzin od wyjścia statku z portu, w którym nastąpiła zmiana załogi,
   4) na statkach z załogą rotacyjną raz w miesiącu dla każdej zmiany.
   5) na wszystkich statkach w odstępach nie przekraczających 3 miesiące należy przeprowadzić alarmy w porze nocnej (na statkach z załogą rotacyjną z każdą zmianą oddzielnie,
3. Alarmy inne niż wymienione w IV.2.
   1) należy przeprowadzić na wszystkich statkach w odstępach czasu nie przekraczających 3 miesiące,
   2) na statkach z załogą rotacyjną w odstępach czasu nie przekraczającym 3 miesiące dla każdej zmiany.
4. Alarm próbny dla pasażerów przeprowadza się przed upływem 24 godzin od chwili wyjścia statku z portu, w którym przyjęto pasażerów.
   1) jeżeli po przeprowadzeniu próbnego alarmu zostanie w jakimś porcie zaokrętowana jedynie niewielka liczba pasażerów, to zamiast przeprowadzać kolejny alarm, wystarczy skierować uwagę tych pasażerów na instrukcję postępowania w przypadku alarmu opuszczania statku i pożarowego,
   2) jeżeli podróż statku ma trwać krócej niż 24 godziny, kapitan statku powinien zamiast alarmu próbnego w jak najkrótszym czasie po rozpoczęciu podróży skierować uwagę pasażerów na instrukcję postępowania w przypadku alarmu opuszczenia statku i pożarowego.
   3) jeżeli podróż statku trwać będzie dłużej niż 1 miesiąc, następne alarmy próbne dla pasażerów powinny być przeprowadzone w odstępach miesięcznych (co 30 dni).

V. Zakres czynności w czasie ćwiczeń alarmowych.

1. Kapitan statku powinien przeprowadzić alarmy próbne oraz ćwiczenia alarmów zgodnie z obowiązującym rozkładem alarmowym i w taki sposób, aby pasażerowie i członkowie załogi znali i rozumieli przydzielone im obowiązki i czynności oraz potrafili je wykonać szybko i sprawnie.
2. Kapitan statku przeprowadza alarmy ćwiczebne w taki sposób aby załoga statku pełniła przemiennie funkcje alarmowe co ma na celu przygotowanie załogi do obsługi środków ratunkowych w każdych warunkach (szczególnie w opuszczaniu łodzi ratunkowych).
3. W czasie alarmów próbnych i ćwiczeń alarmowych, kapitan statku obowiązany jest nadzorować ich przebieg, sprawdzać gotowość i stan techniczny środków ratunkowych, pożarowych i sprzętu awaryjnego oraz sprawność ich obsługi przez załogę.
4. Każde ćwiczenie opuszczenia statku powinno obejmować:
   1) wezwanie pasażerów i załogi na miejsce zbiórek przy zastosowaniu instalacji alarmowych i upewnienie się że znają oni zasady opuszczania statku wyszczególnione w rozkładzie alarmowym,
   2) zgłaszanie się w miejscach zbiórek i przygotowanie do wykonania obowiązków określonym w rozkładzie alarmowym,
   3) sprawdzenie czy pasażerowie i załoga są odpowiednio ubrani,
   4) sprawdzenie czy pasy ratunkowe zostały prawidłowo założone,
   5) sprawdzenie działania oświetlenia awaryjnego,
   6) częściowe opuszczenie co najmniej jednej łodzi ratunkowej po dokonaniu wszelkich niezbędnych przygotowań do opuszczenia jej na wodę,
   7) uruchomienie i pracę silnika łodzi ratunkowej,
   8) działanie żurawików używanych do opuszczania na wodę tratw ratunkowych,
   9) sprawdzenie działania łączności wewnętrznej statku (w tym m. in. zasięg słyszalności przenośnych UKF),
   10) na statkach wyposażonych w 100% ubrań ratunkowych sprawdzenie czy wszyscy członkowie załogi stawili się z ubraniami ratunkowymi.
5. Podczas kolejnych ćwiczeń powinny być częściowo opuszczone inne łodzie ratunkowe.
6. Każda łódź ratunkowa razem z przypisaną do niej załogą powinna zostać opuszczona na wodę i wykonywać manewry co najmniej raz na trzy miesiące podczas ćwiczeń opuszczania statku.
7. W przypadku statków odbywających krótkie podróże międzynarodowe, łodzie ratunkowe na jednej burcie mogą być nie opuszczone na wodę, jeżeli sposób cumowania tych statków w porcie i zasady odbywania podróży nie pozwalają na opuszczenie łodzi ratunkowych po tej burcie. Jednakże wszystkie takie łodzie ratunkowe powinny być częściowo opuszczone co najmniej raz na trzy miesiące i wodowane co najmniej raz na 6 miesięcy.
8. Łodzie ratownicze, inne niż łodzie ratunkowe będące również łodziami ratowniczymi, na ile jest to wykonalne, powinny być raz na miesiąc opuszczane na wodę, obsadzane przypisaną załogą i wykonywać manewry.
   Niniejsze wymaganie powinno być spełnione we wszystkich przypadkach co najmniej raz na trzy miesiące.
9. W przypadku ćwiczenia opuszczania na wodę łodzi ratunkowej i łodzi ratowniczej gdy statek płynie, to powinny one ze względu na związane z tym zagrożenie być wykonywane w warunkach, które w ocenie kapitana są sprzyjające do ich przeprowadzenia i bezpośrednio są wykonywane pod nadzorem doświadczonego w tym względzie oficera.
10. Każde ćwiczenie walki z pożarem powinno obejmować:
    1) wezwanie załogi na miejsca zbiórek ustalone rozkładem alarmowym przy zastosowaniu instalacji alarmowej,
    2) sprawdzenie obecności załogi na wyznaczonych stanowiskach,
    3) sprawdzenie znajomości obowiązków wyszczególnionych w rozkładzie alarmowym,
    4) sprawdzenie wyposażenia w sprzęt pożarniczy wyznaczony rozkładem alarmowym sekcji pożarowej oraz znajomości prawidłowego użycia sprzętu,
    5) podanie założenia ćwiczebnego dla sekcji i grupy roboczej,
    6) praktyczne wykonanie wyznaczonego ćwiczenia przez sekcję i grupę roboczą,
    7) uruchomienie i praca pompy awaryjnej p.poż.,
    8) ocenę i omówienie ćwiczenia.
11. Każde ćwiczenie „człowiek za burtą" powinno obejmować:
    1) wezwanie załogi na miejsce zbiorek przy zastosowaniu instalacji alarmowej,
    2) sprawdzenie czy wszyscy się zgłosili na miejsce zbiórki, czy są właściwie ubrani, czy pasy ratunkowe są prawidłowo założone oraz znajomości obowiązków wyszczególnionych w rozkładzie alarmowym,
    3) przygotowanie łodzi ratowniczej (ratunkowej) do opuszczenia na wodę,
    4) Przygotowanie sprzętu w/g MERSAR do wyciągnięcia rozbitka niesprawnego fizycznie,
    5) przygotowanie środków do łączności dwukierunkowej,

6) opuszczenie łodzi ratowniczej (ratunkowej) na wodę i manewrowanie nią,
7) podjęcie rozbitka,
8) omówienie i ocena ćwiczenia.

12. Każde ćwiczenie walki z wodą powinno obejmować:
1) wezwanie załogi na miejsce zbiórki ustalone rozkładem alarmowym przy zastosowaniu instalacji alarmowej,
2) sprawdzenie obecności załogi oraz znajomości obowiązków wynikających z rozkładu alarmowego,
3) przygotowanie wyposażenia awaryjnego w szczególności przygotowanie plastra do założenia na uszkodzoną część kadłuba,
4) uszczelnienie miejsca przecieku (założenie plastra, poduszki itp.),
5) przygotowanie pomp i ich uruchomienie,
6) sondowanie zęz i zbiorników balastowych, sprawdzenie zaworów skrajnika dziobowego,
7) sprawdzenie znajomości przez załogę systemu balastowego — osuszającego,
8) omówienie i ocena ćwiczenia.

13. Każde inne ćwiczenie zawarte w alarmie innych zagrożeń (gazowe, chemiczne itp.) określa armator w porozumieniu z Urzędem Morskim.
14. Alarmy próbne oraz ćwiczenia alarmów przewidziane w zarządzeniu nie należy przeprowadzać bezpośrednio jeden po drugim.

VI. Szkolenie i instruktaże na statku

1. Szkolenie członka załogi w posługiwaniu się środkami ratunkowymi statku, w tym również wyposażeniem jednostek ratunkowych, powinno być przeprowadzone na statku możliwie najwcześniej, jednak nie później niż 2 tygodnie po jego zatrudnieniu na danym statku.
2. Jeżeli członek załogi jest zatrudniony na statku w systemie planowej, regularnej rotacji, to przeszkolenie o którym mowa w ust. 1 powinien przejść w ciągu 2 tygodni od pierwszego zatrudnienia na statku.
3. Instruktaże w zakresie posługiwania się środkami ratunkowymi statku i przeżycia na morzu powinny się odbywać w tych samych odstępach czasu co ćwiczenia. Poszczególne instruktaże mogą obejmować rozmaite rodzaje środków ratunkowych statku, jednak całość wyposażenia ratunkowego i środków ratunkowych statku powinna zostać nimi objęta w dowolnym okresie 2 miesięcy.
4. Każdy członek załogi powinien otrzymać instruktaż, który powinien obejmować następujące tematy, lecz niekoniecznie być do nich ograniczony:
1) sposób działania i użycia pneumatycznych tratw ratunkowych statku,
2) zagadnienie hypotermii, udzielania pierwszej pomocy w przypadku hypotermii oraz inne odpowiednie sposoby udzielania pierwszej pomocy,
3) specjalny instruktaż niezbędny do posługiwania się środkami ratunkowymi statku w trudnych warunkach pogodowych i przy wzburzonym morzu,
4) ubierania i obsługi ubrania ratunkowego.

5. Szkolenie w posługiwaniu się tratwami ratunkowymi opuszczanymi za pomocą żurawików powinno się odbywać na każdym statku wyposażonym w takie tratwy nie rzadziej niż co 4 miesiące. Jeżeli jest to praktycznie wykonalne, to szkolenie powinno obejmować nadmuchiwanie i częściowo opuszczenie tratwy.
6. Każdą messę, świetlicę należy wyposażyć w podręczniki szkolenia opatrzone instrukcjami i ilustracjami o sposobie wykorzystania, użycia środków ratunkowych oraz o najlepszych sposobach ratowania się.

VII. Zapisy alarmów i szkoleń.

1. Alarmy próbne dla pasażerów, ćwiczenia opuszczania statku, ćwiczenia „człowiek za burtą" oraz szkolenie i instruktaże z obsługi urządzeń i środków ratunkowych należy zapisywać w „Książce wyposażenia ratunkowego" oraz Dzienniku Okrętowym.
2. Ćwiczenia i szkolenia z walki z pożarem należy wpisywać do „Książki ochrony przeciwpożarowej", oraz Dzienniku Okrętowym.
3. Ćwiczenia i szkolenia z innych zagrożeń należy wpisywać w „Dzienniku Okrętowym".
4. Po przeprowadzeniu alarmu ćwiczebnego należy dokonać odpowiedniego wpisu w dzienniku okrętowym oraz książce wyposażenia ratunkowego. W razie niemożności przeprowadzenia alarmu ćwiczebnego w przepisanym terminie należy dokonać zapisu z podaniem przyczyn niewykonania ćwiczenia.
5. Wszystkie w/w wpisy powinny obejmować datę przeprowadzenia i czas trwania ćwiczenia, szkolenia, urządzenia i wyposażenia jakie użyto w czasie ćwiczenia, stan działania drzwi wodoszczelnych i pożarowych oraz innych zamknięć, wyniki uruchamiania silników łodzi ratunkowych (ratowniczych), przeglądu wyposażenia łodzi, sprzętu ratunkowego, przeciwpożarowego i awaryjnego.
Ilość uczestników na ćwiczeniu, szkoleniu. Ocenę ćwiczenia, opis przyczyn wskutek których ćwiczenia, szkolenie nie odbyły się w przepisanych terminach lub odbyły się tylko częściowo.

Adres Redakcji: Wydział Prawny Urzędu Wojewódzkiego w Koszalinie, ul. A. Lampego nr 34 pokój nr 145, tel. 28-327.
Adres Administracji: Wydział Budżetowo-Gospodarczy Urzędu Wojewódzkiego w Koszalinie, ul. A. Lampego nr 34 pokój nr 106, tel. 28-230.

Warunki prenumeraty Dziennika Urzędowego Województwa Koszalińskiego: Opłata roczna za prenumeratę 1 egz. Dz. Urz. ze skorowidzem 150 zł. Opłatę za prenumeratę należy uiszczać z góry w Narodowym Banku Polskim — II Oddział Miejski w Koszalinie, konto nr 33024-1759-224. O dokonaniu wpłaty za prenumeratę roczną należy zawiadomić Wydział Budżetowo-Gospodarczy Urzędu Wojewódzkiego w Koszalinie, ul. Alfreda Lampego 34, podając równocześnie pod jakim adresem kierować wysyłkę. Rachunków nie wystawia się.

Cena 17 zł